

Miluju změnu a ráda měním charakter hry

DÁREK OD TÁTY. O jednom originálním dárku a o tom, že za všechno se platí, hovořil se **Sentou Čermákovou**, šéfkou pro vztahy s médii a analytiky firmy **Hewlett-Packard**, **Pepper de Callier** v seriálu o tom, jak se dostat nahoru.

Na Štědrý den v roce 1983 (na to datum nikdy nezapomene) jedna malá holčička nedočkavě kroužila ve svém pražském domě kolem vánočního stromku. Doufala, že pod ním najde lyže. Zároveň si byla jistá, že je dostane, protože "všichni věděli, jak moc je chce."

Když je nikde neviděla, zeptala se táty, kde má svůj dárek. "Tady," řekl otec a podal jí malý plochý balíček. Holčička ho rozbalila a okamžitě propukla v pláč. Jejím dárkem byl zarámovaný ručně psaný otcův vzkaz se slovy: "Když chceš, tak můžeš."

Právě tento zážitek nakonec definoval osobní filozofii i budoucnost Senty Čermákové. "Později jsem si uvědomila, že to byl nejcennější dárek, jaký jsem kdy dostala." Nedávno, o téměř 26 let později, jsem s ní hovořil v její pražské kanceláři firmy Hewlett-Packard, kde působí jako ředitelka pro vztahy s médii a analytiky s celosvětovou působností.

Sendvič se šunkou jako rafinovaný nástroj

S vědomím, že jsem Američan, rychle přecházíme na oslovování křestním jménem a u rozhovoru nechybí šunkové sendviče na "americký způsob" a Coca-Cola. Brzy začíná vycházet najevo, jak vysoce si Senta cení kulturního povědomí a pohostinnosti jakožto nástrojů, jak "budovat důvěru a navazovat lidské pouto s obyvateli jiných koutů světa".

Když hovořím, Senta velmi živě zvedá obočí, usmívá se a přitakává a já mám pocit, že sedím naproti nejvnímavějšímu posluchači, s jakým jsem se kdy setkal. Tohle už je spíše projev podpory než pouhý mimořádně upřený poslech - jako by mě Senta poslouchala s nadšením. Z toho pramení i další postřeh: pokud existuje gen zapálenosti, tak Senta má dva.

"V kariérním životě jsem bojovnice - ráda se prosazuji a snažím se měnit charakter hry. Uvědomuji si, že někdy bývám až trochu příliš zapálená a že se dokážu příliš rychle přesouvat, zejména ve vztahu k jiným kulturám." Senta dále vysvětluje, že momentálně pracuje na diplomacii (to je její výraz) - nejen na tom, co říci, ale i kdy, komu a jak to říci. "My Evropané jsme obecně docela přímí, ale například Američané nikoliv. Diskuse s Američanem může obsahovat více vrstev, nuancí a jemňůstek. To není dobré nebo špatné, tak to prostě je," říká. A jaké z toho plyne ponaučení? ptám se jí. "Že je někdy účinnější mlčet, poslouchat a čekat na správný okamžik, kdy něco říct," vysvětluje.

Rodina občas prostě musí jít stranou

Za úspěch se ale často platí. V případě Senty kariéra dostává někdy přednost před rodinným životem. "Platím nejen já, ale i můj manžel a dvě dospívající děti. Protože mám globální zodpovědnost, docela hodně cestuji a někdy mohou nároky spojené s mou rolí ve firmě převážit bezprostřední potřeby mé rodiny," říká a vypráví historku, jak byla jednou v Moskvě

a manžel jí zatelefonoval, že si zlomil kotník. Tehdy ji požádal, aby mu přijela pomoci s dětmi. "Nemohla jsem to udělat. Na druhý den jsem měla přednést významný projev a mnoho lidí na mě spoléhalo. Probírali jsme to a nakonec dospěli k řešení, které mi umožnilo zvládnout pracovní úkol a současně zajistit, aby bylo postaráno o rodinu," říká diplomaticky.

Jak zdůrazňuje, tento přístup může fungovat pouze za předpokladu maximálně otevřené komunikace. "Jako rodina se otevřeně bavíme o mém pracovním programu a mé zodpovědnosti manželky, matky a manažerky. Naše chápání potřeb spojených se všemi našimi odlišnými rolemi a vzájemnými očekáváními je velmi jasně dané," říká. Po delší debatě na toto téma ovšem přiznává, že nalezení této rovnováhy pro ni není vždy snadné.

Zeptal jsem se jí, jestli má pocit, že měla v životě štěstí. Ano, je pravda, že absolvovala obor elektroinženýrství v době (1991), kdy technologické společnosti vyrůstaly v Československu jako houby po dešti a příležitostí bylo habaděj. Ale totéž lze říci i o mnoha dalších lidech. Co tedy bylo na Sentě jiného?

"Nepokládám se v žádném směru za výjimečnou, vážně, ale podstupuji rizika, miluji změnu a vždycky se snažím měnit charakter hry nebo zanechat v tom, co dělám, nějakou vlastní stopu." Usmívá se, zvedá husté obočí a dodává: "Čím víc pracuji, tím větší mám štěstí." Tento přístup a sebedůvěra se projevily, když se její zaměstnavatel, společnost Compaq Computer, sloučil v roce 2002 s firmou Hewlett-Packard a jí bylo řečeno, že její protějšek z Hewlett-Packardu je pro pozici v nové firemní struktuře vhodnějším kandidátem.

Nabídli jí šestiměsíční projekt manažerky pro integraci v nově sloučené firmě - žádné další sliby, jen šest měsíců. "Nevěděla jsem nic o tom, co bych měla dělat! Ovšem pak jsem se na to vrhla se svým obvyklým zápalem a s cílem být nejlepší, jak to jde," říká. A jak to dopadlo? Vytvořila vlastní verzi integračního plánu, která byla natolik úspěšná, že se stala modelem pro všechny další pobočky v regionu, a ona za to získala ocenění Nejlepší integrační manažer v oblasti ISE. Netřeba dodávat, že díky ochotě pustit se zapáleně do tohoto krátkodobého projektu získala také příležitost prokázat svou hodnotu, zajistit si přístup k širšímu publiku lidí s rozhodovacími pravomocemi a také - ano, uhádli jste - změnit charakter hry způsobem vedoucím k větším příležitostem. Jak by řekl její otec: "Když se chceš, tak můžeš."

Pepper de Callier

Autor je předsedou společnosti Bubenik partners.

JSEM BOJOVNICE

Říká v prvním z rozhovorů, které Pepper de Callier vedl se čtyřmi výjimečnými lídry, Senta Čermáková.